

tage. Der ffjølnes i § 36 mellem de Retskrav, der hjemle en ffjærlig Naadighed over enkelte Ting eller Rettigheder tilhørende Boet, og de Retskrav, der kun hjemle en Fortrinsret i faadanne enkelte Ting eller Rettigheder. Ved de forstnævnte Udtryk sigtes til alle faakaldte egentlige Tingrettigheder, alfsaa Brugsrettigheder, Servituter, Grundbyrderettigheder, Tilbageholdelsesret og de forffjællige Arter af Panterrettigheder, haandsaaet Pant og Underpant, villiesbestemt og lov- eller retsbestemt Pant jfr. ogsaa § 37. Med Hensyn til, at Forflaget taler om lov- eller retsbestemte Panterrettigheder, bemærkes det, at herved sigtes til faadanne Tilfælde, i hvilke Retsordenen maa anerkjende en Panteret, ffjøndt der hverken foreligger nogen derpaa rettet Villieserklæring eller noget positivt Lovbud, hvori Panteretten har Hjemmel. Saadanne Tilfælde forekomme vist oftere, end man pleier at antage; som et Exempel kan nævnes det Tilfælde, at Noget har bygget med fremmede Materialer paa egen Grund; her bør det vistnok erkjendes, at Materialets Eier, naar det formenes ham at søge sit Materiale tilbage, maa have en retsbestemt Panteret i Bygningen; endvidere maa Skyldneren, hvis Eiendom er solgt ved Tvangsauktion, have retsbestemt Panteret for den ham tilfaldende Del af Kjøbesummen. Forsaavidt der dernæst i § 36 nævnes Retskrav, der hjemle Fortrinsret i enkelte Ting eller Rettigheder, er herved sigtet til, at Lovgivningen kjender enkelte Fordringer, som vel give Ret til fortrinlig Betaling af en eller flere enkelte Ting, men uden at de dog ere forbundne med en egentlig Panteret f. Ex. de faakaldte Responsentiakrav jfr. Fdg. 19de Decbr. 1794 og de i Fdg. 28de Decbr. 1792 omhandlede, Skippere og Skibsfolk tilkommende Fordringer, faafremt man ikke, hvorfor mest turde tale, vil antage, at disse Fordringer ere forsynede med en egentlig lovbestemt Panteret i de i Forordningen nævnte Gjenstande.

§ 37 fastsætter ligesom den gjældende Ret, at alle villiesbestemte Underpanterrettigheder og alle lov- eller retsbestemte Panterrettigheder blive at fyldestgjøre igjennem Konkursbehandlingen efter en af Boet foretaget Realisation af Pantet. Derimod ffjulle Fordringshavere,

som have haandsaaet Pant, ikke deltage i Konkursen, men ere ligesom efter den gjældende Ret berettigede til selv at realisere deres Pant. Egeledes maa Brugsrettigheder, Grundbyrderrettigheder og deslige Rettigheder over Tingen staa udenfor Konkursen, dersom de efter Udsaldet af den over den paagjældende Eiendom afholdte Auktion kunne bevares for den Paagjældende. Dersom dette derimod ikke kan lade sig gjøre, men Rettigheden i Overensstemmelse med den borgerlige Rets Regler maa ansættes til Fordring paa en Del af den ved Tingens Bortsalg indvundne Kjøbesum, Noget, hvorom der selvfølgelig kun kan blive Spørgsmaal, naar Rettigheden er af sekundær Karakter, maa den Paagjældende modtage sin Fyldestgjørelse gjennem Konkursbehandlingen.

§ 38 hedder det, at Begravelsesomkostninger og Tiendetagerens Krav i fornødent Fald, nemlig hvis de ikke kunne dækkes af det ubehæftede Gods, gaa forud for de i § 37 nævnte Krav, og at det Samme gjælder om de i § 31 b og c omhandlede Fordringer, forsaavidt de helt eller delvis vedkomme de behæftede Ting eller Rettigheder. Forflaget bevarer alfsaa den gjældende Rets Regel, at Skiftegebyerne ffjulle afholdes af den ubehæftede Masse, forsaavidt denne kan tilstrække.

Bestemmelsen i § 39 opretholder Regelen i Alsat 23de Juli 1819; den udtaler kun udtrykkelig, at de privilegerede Fordringer, som nævnes i § 33, alene have Fortrin fremfor villiesbestemt, men ikke fremfor legalt Underpant i enkelte Eosøregjenstande. Dette er ikke udtrykkelig sagt i Alsatens af 23de Juli 1819, men Sætningen følger af, at de Fordringer, der ere forsynede med en Panteret af den ffjstnævnte Art, tillige selv ere privilegerede, og har ogsaa altid været antaget.

Om Fremgangsmaaden ved Konkursboers Behandling.

(Kapitlerne 6—11.)

Efter flere fremmede Lovgivninger f. Ex. den franske, i hvilken Konkursretten udgjør en Del af Handelslovgivningen, er det Regelen,